

[Niels Jørgen Nielsen.]

som loven vil give ministeren. Den er jo meget udstrakt. Jeg er klar over, at der på grund af forholdenes særlige karakter bør være en betydelig bevægelsesfrihed ved lovens administration. Jeg finder det hensigtsmæssigt, at forskrifter i henhold til loven kan begrænses til visse dele af landet og til visse tider af året, og at ministeren kan dispensere i visse tilfælde, men at give ministeren fuld frihed til at skalte og valte, som han finder for godt, er måske alligevel lidt rigeligt. Men også det kan der jo blive lejlighed til at drøfte i det kommende udvalg.

Med disse bemærkninger kan jeg på venstres vegne give fuld tilslutning til et positivt udvalgsarbejde for at finde frem til effektive og sagligt forsvarlige foranstaltninger for at forbedre forholdene på det område, som lovforslaget beskæftiger sig med.

Svend Haugaard: Som indledning vil jeg gerne understrege nogle sætninger i ministerens fremsættelsestale — jeg citerer her fra første spalte:

„Forureningssituationen foreligger nu så vidt kortlagt, som det på den givne tid har været muligt. Denne kortlægning bør nu udmøntes i konkrete initiativer, herunder i lovforslag, som med kort virkning vil kunne iværksættes.“

Det synes jeg er passende realistiske ord til under de givne viskår at få en fornuftig lovgivning frem og især også passende realistiske i forhold til ord, der er faldet tidligere i denne sal; jeg tænker især på en debat for et års tid siden, hvor der faldt drøje hug til den daværende regering, medens jeg nu forstår, at det med „den givne tid“ til rådighed er udtryk for en påskønnelse af, at den tidligere regering satte dette arbejde i gang, og af den kortlægning, der er sket, og det forarbejde, der er sket. Dette forarbejde kan nu udnyttes og udmøntes i konkrete nye initiativer og lægges til de initiativer, der allerede er taget. Jeg synes for historiens skyld, at det er værd at få dette understreget som indledning.

Når dette er sagt, må jeg sige, at vi fra det radikale venstres side helt tilslutter os alt, hvad vi kan gøre på forureningsbekæmpelsesens område, alt det, vi økonomisk er i stand til at magte, alt det, der teknisk er vel forberedt — og dér må vi formode, at der på en

række områder stadig væk skal komme nye undersøgelser frem — og også alt det, som det er rimeligt at gennemføre, når man tager et passende hensyn til kravet om overgangsperiode for både producent og forbruger.

Vi er også helt enige i, at svovldioxyden skal bekæmpes og forureningen med den skal bekæmpes, både når det gælder dioxyd, som skader menneskers åndedræt og ikke mindst skader det i forbindelse med svævestøv, og når det i hydrogeret form optræder som syre og dermed har skadevirkning på materiel og planter. Men stadig væk har vi altså svævestøvet tilbage, som vi vel ved en senere lejlighed skal se nærmere på.

Jeg skal undlade i forbindelse med syre, svovldioxyd osv. at diskutere kemi med hr. Camre. Jeg kunne på noget af det, der blev fremført her, forstå, at der måske mangler et og andet med hensyn til de kemiske kundskaber. Lad det ligge.

Gasolierne er et meget lille problem. Det meste af den gasolie, vi får ind, er mig bekendt nede på et svovlindhold på 0,5-0,6 pct. og maksimeret i hvert tilfælde kun på ca. 1,0 pct.; altså er der, da det er en meget lille del, der er på 1,0 pct., ikke langt ned til 0,8 pct.

Men i øvrigt er der grund til at understrege med baggrund i den debat, der har været om de private boligernes olieforbrug, at så vidt jeg har kunnet få opsporet, drejer det sig kun om ca. 3 pct. af den almindelige svovlforurening, så det er altså en lille sag i forhold til den store forurening fra industri, elværker osv. Til gengæld er det sådan, at når det meste af gasolien i forvejen er på 0,5-0,6 pct., så er det jo en begrænset virkning, det får at sætte maksimum til 0,8 pct.

Sagen er større og vanskeligere med hensyn til fuelolie og især vanskelig med hensyn til den lette fuel, som er vanskelig at afsvovle; det vil altså sige, at det kræver nye fyringsanlæg at gå over til andre olier, og jeg mener nok, der bør kunne gives dispensation på en sådan måde, at nye anlæg får en passende tid til afskrivning og afvikling, hvorimod man kan gennemføre bestemmelserne over for de anlæg, som efterhånden skulle fornyes alligevel.

Hvad den svære fuel angår, har jeg mine tvivl om, hvorvidt de 65 mill. kr., som det er anslået at skulle koste på landsbasis at komme ned til 2½ pct., og de 35 mill. kr. for